

סדר נשים | מסכת קדושין ל"חמ"א | שבת פרשת האזינו / שבת טובה | ב"ח תשרי תשפ"ד (17-23 ספטמבר 2023)
Seder Nashim | Masechet Kiddushin 35-41 | Shabbat Parashat Haazinu | 2-8 Tishrei (September 17-23)

גמר חתימה טובה G'mar Chatmah Tovah

Daf 35: AND YOU SHALL NOT ROUND OFF THE SIDE-GROWTH ON YOUR HEAD

דף ל"ה: ולא תקיפו פאת ראשכם

The Torah instructs us on how to cut the hair on the head, stating in the Book of *Vayikra* (19:27): “**And you shall not round off the side-growth on your head.**” Meaning, it is prohibited to shave the hair of the head in such a way that the head is surrounded by a circle around and around. That is why the hair on the sides of the head and ears — called sidelocks — is left untouched and is to remain uncut.

The *Rishonim* (11–15th century Rabbis and *Poskim*) wrote several reasons for this *mitzvah*. **Rambam** wrote in *Sefer Hamitzvot* that this [cutting the sidelocks] is what idolators customarily did, and for this reason the Torah prohibits us from doing the same. **Rabbi Abraham Ibn Ezra** explains that the Torah wanted us to be distinguished in appearance from non-Jews, and therefore instructed us not to shave the sidelocks of the head that is located near the ears.

התורה מדריכה אותנו כיצד יש לספר את שער הראש, ואומרת בספר ויקרא: “ולא תקיפו פאת ראשכם.” כלומר: אסור לגלח את שערות הראש בצורה כזו שהראש יהיה מקיף בעגול סביב, סביב. לכן משאירים את השער בצדי הראש והאזנים, שנקרא פאות - לא מספר.

טעמים אחדים כתבו הראשונים למצוה זו. הרמב"ם בספר המצוות כותב שכך נהגו לעשות עובדי עבודה זרה, ולכן התורה אסרה עלינו לעשות כן. רבי אברהם אבן עזרא מסביר כי התורה רצתה שנהיה מبدלים במראה מהנכרים, ולכן הורתה לנו לא לגלח את שער פאות הראש שנמצא בצדי האזנים.

Daf 36: MITZVOT APPLICABLE IN THE LAND

דף ל"ו: מצוות התלויות בארץ

“*Mitzvot ha’t’luyot ba’Aretz*” (literally, commandments tied to the Land), refer to *mitzvot* applicable only in *Eretz Yisrael*. For example, the commandments of *terumot* u’ma’asrot (setting aside of priestly gifts and tithes) is only observed with produce grown in the soil of *Eretz Yisrael*. An individual who grows wheat outside of *Eretz Yisrael* is not required to set aside *terumot* u’ma’asrot from that produce. There are numerous other *mitzvot* that are not tied to a particular location, e.g., the *mitzvah* of *Brit Milah* is applicable regardless of where one is located.

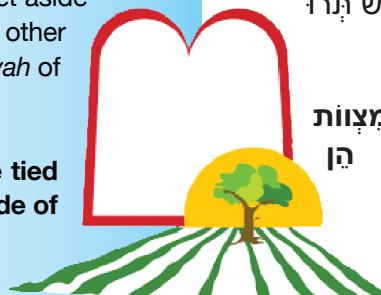
The *Mishnah* states that there are two *mitzvot* which are tied to the soil, and nevertheless apply in all lands, even outside of *Eretz Yisrael*: *Orlah* and *Kilayim*.

“*Orlah*” — The Torah prohibits consumption of fruits that grow during the first three years of a tree’s existence. “*Kilayim*” — The Torah prohibits the planting of a mixture of two different types of seeds together.

מצוות התלויות בארץ הן מצוות שתלויות בקרקע של ארץ ישראל. למשל, מצות הפרשת תרומות ומעשרות אינה אלא מיבול הגדל בקרקע בארץ ישראל. לעמת זאת, המגדל חטה בחוץ לארץ אינו צריך להפריש תרומות ומעשרות.

המשנה אומרת שישנן שתי מצוות שקשורות לקרקע ובכל זאת הן נוהגות גם בחוץ לארץ, ואלו הן: ערלה, וכלאים.

ערלה: אסור לאכל מפרות העץ בשלוש השנים הראשונות לנטיעתו. כלאים: אסור לזרע שני מינים יחד.

Daf 37: PETER CHAMOR, REDEMPTION OF THE FIRST-BORN DONKEY

דף ל"ז: מצות פטר חמור

One of Avigdor's donkeys gave birth to a foal. **This was that donkey's first-born.** Avigdor gathered all the workers of the farm and informed them: "It is prohibited to use or to benefit from the donkey's newborn." **The mitzvah of *petter chamor* stipulates that the firstborn of a donkey is sacred and must be redeemed in exchange for a lamb. Until then (the redemption/exchange), it is prohibited to utilize the firstborn donkey.**

On this *daf*, the Talmud teaches us that by virtue of this *mitzvah* [of *petter chamor*], *B'nei Yisrael* became entitled to inherit *Eretz Yisrael*. In the explanation of this *mitzvah*, the author of *Sefer "HaChinuch"* writes that **this [mitzvah of *petter chamor*] is how we remember the great miracle God performed for us in Egypt, when He killed the Egyptian firstborn and did not kill the firstborn of *B'nei Yisrael*.**

אחת מאתונותיו של אביגדור המליטה עיר - חמור קטן. זה היה הולד הבכור של האתון. אסף אביגדור את כל עובדי המשק והודיע להם: "בולד החדש שנולד לאתון אסור להשתמש ואסור להנות ממנו, כי מצות פטר חמור קובעת, שבכור חמור הוא קדוש וצריך לפדות אותו תמורת שה. עד אז אסור להשתמש בחמור הבכור.

התלמוד בדף הזה מלמדנו, כי בזכות מצוה זו זכו ישראל לנחל את ארץ ישראל. בטעמה של מצוה זו כותב מחבר ספר "החנחה", כי כך נזכר את הנס הגדול שעשה אתנו הקב"ה במצרים, כאשר הוא הרג את בכורי המצרים ולא הרג את בכורי ישראל.

Daf 38: OMER & PROHIBITION OF "NEW" GRAIN

דף ל"ח: "מנחת העמר" ואסור "חדש"

The Torah prohibits consumption of new grain that grows in the field until after the ***Minchat HaOmer* (Omer Meal Offering)** of that year is sacrificed in the *Beit HaMikdash*. This ***issur* (prohibition) is known as the "*chadash*" (new) prohibition.** That is to say: it is prohibited to eat from the **new** grain.

The "***Minchat HaOmer***" sacrifice was offered on the second day of the Passover holiday, on 16 *Nissan*, and immediately after the offering of the "***Minchat HaOmer***" it was permissible to eat from the **new grain**. Anyone who lived in Jerusalem would be able to find out whether the *Minchat HaOmer* had already been offered in the *Beit HaMikdash*, and that way know whether it was permissible to eat of the new grain. But what did the Jews do who lived far away and did not know whether the sacrifice had been brought? The answer is **that starting at midday they were permitted to eat the new grain**, because it was a presumption regarding the *beit din* that they would not be lackadaisical and delay the offering of the sacrifice after midday. Surely by that time the *Minchat HaOmer* sacrifice has already been brought (Rambam).

בתורה נאמר שאין לאכל מהתבואה החדשה שגדלה בשדה, עד שיקריבו בבית המקדש את "מנחת העמר". אסור זה מכנה "אסור חדש". כלומר: אסור לאכל מהתבואה החדשה.

את "מנחת העמר" הקריבו ביום השני של חג הפסח, בט"ז בניסן, ומיד עם הקרבת "מנחת העמר" מתר היה לאכל מן התבואה החדשה. כל מי שהתגורר בירושלים היה יכול לברר האם בבית המקדש כבר הקריבו את מנחת העמר וכך לדעת אם מתר לאכל מהתבואה החדשה. אף מה עשו היהודים שהתגוררו במרחקים ולא ידעו אם הקריבו מנחת העמר? התשובה היא שהחל מחצות היום מתר להם לאכל מהתבואה החדשה, מפני שחזקה על בית דין שלא יתעצלו להתאחר בהקרבת הקרבן אחרי חצות היום ויבדאי כבר הקריבוהו (רמב"ם).

Daf 39: THE AMORA "ARYOKH"

דף ל"ט: האמורא "אריוך"

On this *daf*, we learn that the *amora* Levi called the *amora* Shmuel by the nickname "Aryokh." In the Talmud, there are many disputes between Rav and Shmuel. The established principle is, if a dispute concerns *issurim* (prohibitions) the *halakhah* follows the opinion of Rav, and not Shmuel. If the dispute pertains to *dinei mamonot* (financial law) the *halakhah* follows the opinion of Shmuel, and not Rav. For this reason, they nicknamed Shmuel "Aryokh," after one of the kings mentioned in *Parashat Lech Lecha*. Because regarding *dinei mamonot*, Shmuel was like a king to whom all listened.

Why precisely did the *chachamim* choose the nickname Aryokh, as opposed to any of the other royal names? The reason they specifically chose that name is because "Aryokh" has the word "Ari" (Lion) embedded in it. Moreover, it hints toward the fact that regarding *dinei mamonot* Shmuel judged cases like the king of beasts to whom everyone heeded.

בדף זה לומדים שהאמורא לוי כנה את האמורא שמואל בשם "אריוך". בתלמוד מופיעות מחלקות רבות בין רב לשמואל. הפלל הקובע הוא, כי אם המחלוקת היא בענייני אסורים - הלכה כרב ולא כשמואל, ואם המחלוקת היא בדיני ממונות - הלכה כשמואל ולא כרב. לכן כנו את שמואל "אריוך" - על שם אחד המלכים המזכרים בפרשת לך לך, כי בדיני ממונות היה שמואל כמו מלך שהכל שומעים לו.

מדוע כנוהו דוקא אריוך, הרי ישנם שמות מלכים נוספים? ההסבר הוא שבחרו דוקא בשם זה כי במלה "אריוך" מסתתרת גם המלה "ארי", והיא מרמזת כי בדיני ממונות היה שמואל כמלך החיות שהכל שומעים לו.

Daf 40: REWARD FOR THOUGHT

דף מ': שכר על המחשבה

Yosef heard that his neighbor was sitting *shivah* in another city following the death of his mother. So, Yosef planned to travel to his neighbor to comfort him. However, Yosef suddenly fell ill, and he was forced to rest in bed at his doctor's behest. Yosef deeply regretted not being able to go to comfort his neighbor, but the rabbi of the synagogue reminded Yosef of the verse in the Book of Malachi (3:16): "Then those who revere God spoke to one another. God listened and noted it, and a scroll of remembrance was written at God's behest for those who revere God and value His holy name." We learn from this Biblical verse that even a Jew who thought of performing a *mitzvah*, but in the end was constrained and did not successfully fulfill it, receives a reward because they desired to perform a *mitzvah*.

יוסף ששמע כי שכנו יושב "שבועה" בעיר אחרת, על פטירת אמו תכנן לנסע אליו ולנחמו, אך לפתע חלה יוסף, והוא נאלץ לנוח במטתו במצות הרופא. צער רב הצטער יוסף, על שאינו יכול לנסע לנחם את שכנו, אך רב בית הכנסת אמר לו שמן הפסוק בספר מלאכי: "אז נדברו יראי ה' איש אל רעהו ויקשב ה' וישמע ויכתב ספר זכרון לפניו ליראי ה' ולחושבי שמו" לומדים

מכך כי גם יהודי שחשב לקיים מצוה, אך בסוף נאנס ולא הצליח לקיימה, זוכה לשכר מפני שרצה לקיים מצוה.

Daf 41: AN ANGRY PERSON & THE GOOD-NATURED INDIVIDUAL

דף מ"א: הרגזן ובעל מזג טוב

This *daf* marks the end of the first *perek* (chapter) of *Masechet* (tractate) *Kiddushin*, a long *perek* containing 40 *dapim* (pages). **Bar Kappara said: An irritable person who is prone to anger does not derive any benefit, but only suffers pain**, because they will become sick from this behavior. On the other hand, **a good-natured person who behaves patiently and calmly, who demonstrates concern for other people and takes care for them, indeed they live an enjoyable and comfortable life.** They will also be rewarded for this behavior in the world to come, because they are charitable to their fellow humans.

בדף זה מסתיים הפרק הראשון של מסכת קדושין, שהוא פרק ארוך בן ארבעים דפים. כה אמר בר קפרא: אדם רגזן הנוטה לכעס אין לו מכה כל הנאה אלא רק סבל ויסורים, כי הוא נהיה חולה מכה. לעמת זאת אדם בעל מזג טוב המתנהג בנחת וברגע, שאכפת לו מאנשים אחרים והוא דואג להם, הרי הוא חי חיים נעימים ונוחים וגם יזכה על כך לשכר בעולם הבא כי הוא גומל חסד עם הבריות.

D'VAR TORAH: PARASHAT HA'AZINU

דבר תורה: פרשת האזינו

One of the most important powers God gave to human beings is the power of forgetfulness. Forgetting past events causes us to become excited anew and assists us to not dwell on difficult events we have experienced. However, alongside the virtue of forgetting there is also a great hidden danger, inasmuch as because of it we are prone to forget important things that we must always remember. Moshe Rabbeinu warns Israel in Parashat Ha'azinu, that they should be careful not to use the great power that God has given us against the Creator Himself. God is the one who created the power of forgetfulness in us — **“You neglected the Rock Who begot you”** (Devarim 32:18), for our benefit, but we must pay attention and be careful not to use this power against the One who gave it to us, and to forget, heaven forbid, the Creator — **“and forget your Creator.”**

אחד הכוחות החשובים שנתן הקב"ה לאדם הוא כוח השכחה. השכחה גורמת לנו להתרגש מחדש מדברים שחלפו, ומסייעת לנו לשכח ארועים קשים שחוונו. אולם, לצד מעלתה של השכחה חבויה בה גם סכנה גדולה, שכן בגללה אנו עלולים לשכח דברים חשובים שאותם חייבים תמיד לזכור. משה רבנו מזוהר את ישראל בפרשתנו, שיזהרו שלא להשתמש בכוח הגדול שנתן לנו הקב"ה, כנגד הבורא בעצמו. הקב"ה הוא זה שהוליד בנו את כוח השכחה-“צור ילדך תשי”, לטובתנו, אך עלינו לשים לב ולהזהר שלא להשתמש בכוח זה עצמו נגד מי שנתן לנו אותו, ולשכח חס ושלום את הבורא-“ותשכח אל מחולקך”.